

India szerelmese: Galambos Rózsa

Tíz éve, amióta ismerem, tudom, hogy szenvedélyesen vonzódik Indiához, s ismeri is mélyen, alaposan. Az ország történelméről, vallásaitól kezdve, egészen az indiai ember lelkületéig. Néha úgy tűnik, mintha egy lenne közülük...

– Rózsa, meg lehet magyarázni az átlagon felüli érdeklődésedet India iránt? Mikor kezdődött ez?

– Pontosan nem tudom megmondani, de biztos, hogy több mint húsz éve kezdődött. Akkoriban sokféle elméletéről, vallásról, filozófiáról olvastam, keresve a hozzám közelállót, amelyet meg tudok érteni. Mindig India, az indiai bölcsességek, tudományok voltak azok, amelyekhez visszakanyarodtam. Megértettem az összefüggéseket, jól éreztem a körükben magam. Úgy szoktam mondani, hogy India életem nagy szerelme, és valószínű, hogy most már az is marad.

– A reinkarnációban nem hiszel? Arra nem gondolsz, hogy valamikor élhettél is ott?

– De igen, hiszek benne. Számomra logikus. A tudomány is azt állítja, hogy az anyag nem vész el, csak átalakul. Az nem lehet véletlen, hogy olyan helyeken, ahol azelőtt sohasem jártál egyszer csak sírva fakadsz, netán óriási felszabadultság, boldogság érzése tölt el, vagy tudod, hogy merre kell menned, mi vár a sarkon túl...

– Az a szegénység, nyomor, amiről látni, hallani, téged nem riasztott el? Van, aki éppen emiatt nem megy vissza soha többé Indiába.

– Az biztos, hogy a legtöbb embert mellbe vágja az első találkozás Indiával. Amikor először érkezel Bombay-be vagy Delhibe, és elkezded járkalni a repülőtér környékén, az utcákon, akkor nagyon töményen találkozol a szegénységgel, a nyomorral, szutyokkal. De hát mindenhol van szegénység és gazdagság, Magyarországon is. Budapesten is sokan élnek az utcákon, betegen, piszkosan, reménytelenül.

Az indiaiak másként élik meg ezeket a dolgokat, kevesebb hangsúlyt fektetnek a külsőségekre. Amikor az ember észreveszi a bennük lévő békességet, boldogságot, a törődést a másik emberrel, annyira már nem is figyel oda a szegénységre. Indiában a szegény emberek is sokkal boldogabbak, mint nálunk a gazdagok. Van azonban az országban sok csodálatos, patyolat tiszta, fényűző hely is.

– Nemrég jöttél haza Indiából. Ez az út inkább szakmai jellegű volt, mert pár éve az ájurvédával foglalkozol. Bemutatnád röviden ezt a gyógy módot?

– Az ájurvéda India klasszikus orvostudománya és mondhatni, hogy a világ egyik legnagyobb kincse. Ez egy komplex orvoslás, amelyet öt és fél évig oktatnak az ájurvéda orvostudományi egyetemen. Az ájurvéda óriási hangsúlyt fektet az egészség megőrzésére. Erre jól kidolgozott módszerei vannak, amelyeket már kora gyermekkortól alkalmaznak. Nem véletlenül örvend egyre nagyobb tiszteletnek a nyugati országokban is. Én Keralában ezen belül a különféle masszázskézeléseket tanultam, amelyek egy részét itthon már hatodik éve oktatom és alkalmazom. Az ájurvédikus masszázskézelések nem technikák, hanem a belgyógyászat, a gerontológia (az időskori betegségek gyógyításával foglalkozó orvostudományi ág) és a betegségmegelőzés részei.

– Többször jártál már Indiában. Vannak kedvenc helyeid, ahova szívesen térsz vissza?

– Ki tudja, hogy miért, mindig is Dél-India vonzott. Hál' Istennek az első utam is Dél-Indiába vezetett. Most már persze, mivel sokszor jártam ott, azt is mondhatnám, hogy valószínűleg azért, mert ez a terület a hagyományok őrzője. Ebből a szempontból különbözik Észak-Indiától, főleg Delhitől. Delhi nem lett a kedvencem, bár néhány nagyon kedves, közeli barátom él ott. Óriási, kissé elnyugatiasodott város. Tizenegymilliónyi lakójával – Kalkutta és Bombay után – India harmadik legnagyobb városa. Idén hat hetet töltöttem ott, s napi két-két és fél órát riksáztam. Egy kicsit jobban kiismertem a várost, de így sem tett rám mélyebb benyomást.

– Nem félelmetes az a nagy embertömeg?

– A félelem nem jó társ. Szerintem alapvető bizalom nélkül Indiába nem is érdemes elindulni. Az indiaiak igen-igen intuitív módon működnek. Ha nem érzik a szívedet, úgy is viszonyulnak hozzád. Ha van benned tisztelet és bizalom irántuk, akkor sokkal jobban boldogulsz egész Indiában. Nekem legalábbis ez a tapasztalatom. Dél-Indián belül

Kerala és Tamil Nadu a kedvenc helyem. Kerala egyébként az ájurvéda bölcsője és mondhatni, hogy tényleg maga a földi paradicsom.

– Kerala egy állam Indiában? Pontosan merre van?

– Kerala az egyik legkisebb állam Indián belül. Dél-Indiában, India csücskénél van, közel Sri Lan-kához. A teaültetvényeiről és természeti szépségeiről híres Kék hegyek (Nilgiri) választják el Tamil Nadu-tól, a jóga és a templomok hazájától. Keralában a természet csodálatos, az emberek nagyon barátságosak, és az írástudók száma eléri a kilencven százalékot. Hihetetlenül szép, ezért rengeteg nyugati turista látogatja. Sokan jönnek az ájurvéda klinikákra is. Tamil Nadu-ba pedig zarándoklat miatt megyek, van ott számomra néhány fontos szentély.

– Ezek ismert zarándokutak, mint pl. az El Camino?

– Indiában sok zarándokút van. A zarándoklatok egy része egy-egy istenséghez kapcsolódik. Dél-Indiában, például Csidambaramban van a Táncoló Siva (Siva Nátarádzs) temploma. A számomra fontos szentélyek egy része Tamil Nadu-ban van. A zarándokutat idehaza megtervezem, de olykor hagyom, hogy az élet oda vigyen, ahová valami miatt el kell jutnom. Van egy olyan zarándokút, amely öt különböző város területét érinti, ill. azt az öt szentélyt, amely egy-egy őselemhez kapcsolódik. A föld, tűz és térelemnek szentelt szentélyekben már jártam, a víz és levegő elemnek szentelt templomok ezután következnek majd.

– Szervezetten, társakkal, vagy egyedül mész ezekre a zarándokutakra?

– Szervezett útra semmiképpen sem megyek, mert ezek a látványok miatt általában kész lőtás-futások. Én szeretek leülni az út porába és megélni Indiát úgy, ahogyan van. Általában egy-két ismerős vagy barát is csatlakozik hozzám. Olyanok, akiket szintén megérintett India, és akik nem csak kívülről akarnak látni egy-egy templomot, hanem valami mást is keresnek, mást is igyekeznek megtapasztalni.

– Bár Dél-India a kedvenc helyed, úgy tudom, hogy a legkedvesebb városod mégis Benáresz, amely viszont Észak-Indiában van. Miért?

– Benáresz (Váranaszi) maga a csoda. Legalábbis nekem. Sok embertől, akik Magyarországról megfordultak Benáreszben azt hallottam, hogy már az első nap el akartak menekülni, mert úgy érezték, különben ott fognak meghalni. Az biztos, hogy egész Indián belül Benáresz a legkeményebb város. Sok dolog nagyon mélyen érinti az embert. A szutyoktól a legmagasabb felismerésekig, élményekig, a Gangesszel való találkozástól a halottégetésig. Ha a pályaudvartól a Gangeszig végigsétálsz az utcákon, és nem tudod kezelni az indiai hangulatot, a tömeget, az indiai emberek mentalitását, a romos házakat, a mocskot, a kecskéket, a kutyákat, akkor bizony gyorsan továbbmész. Ez tényleg nagyon tömény, de ha egy-két napot kibírsz, attól kezdve a világ legboldogabb embere lehetsz, olyan felszabadultságot, boldogságot érezhetsz utána.

– Miért hívják Benáreszt szent városnak?

– Benáresz régi neve Kási, a fények városa. A templomok és Siva városa is. A hindu emberek legfontosabb helye. Méterenként találsz ott, ha mást nem, legalább egy kicsi szentélyt. Az ott élők, vagy odalátogatók, minden reggel kimennek és megfürdenek a Gangeszben. Kicsi edényükben viszik a Gangesz vizét az oltárhoz, és ott elvégzik a szertartásukat. Este Gangesz Anyához imádkoznak. Benáresz erről szól, s amikor ott lépkedsz, eszedbe jut, hogy hány szent, jógi, ismert író, költő, és tudós is taposta ezt a földet, Buddhától Sankaráig, Babádzsától Lahíri Mahásájáig. Akkor tényleg valami nagy-nagy alázat önti el az embert, és hálát ad Istennek, hogy eljuthatott ide. Nem véletlen, hogy a legenda szerint Isten, amikor megteremtette a Kozmoszt, először Benáreszt teremtette meg, s amikor az egész Kozmosz el fog tűnni, Benáresz megmarad. Ez az egyetlen energetikai központ, amely soha nem fog eltűnni.

– Érzékeltél ott ilyen energiákat?

– Ha talál magának az ember a Gangesz partján egy csendesebb helyet, ahol nem zaklatják a kereskedők, riksások, csónakot kínáló, akkor olyan hihetetlen energiákat tud megtapasztalni, amit szerintem sehol máshol. Főleg a Manikarnika gátnál, a halottégetőnél.

– Milyen nagyobb – a nyugati turisták számára talán csak látványosságnak szánt – szertartások zajlanak?

– Többféle szertartás van. Pontosan nem tudni mióta, de több ezer éve minden áldott este, a Gangesz partján egyszerre két gáton is folyik Gangesz Anya tiszteletére egy mintegy félórás szertartás. Még soha nem szakították meg, és remélhetőleg nem

is fogják. Vannak egyéb rítusok, felajánlások, imák, dalok is Gangesz Anyának, Durga Anyának, Sívának, Ganésának szentelve.

– *A temetési szertartások is a Gangesz partján zajlanak?*

– Számomra a legfontosabb hely Benáreszben a Manikarnika gát, a halottégető. A hindu világban azt mondják, hogy a legnagyobb ajándék, ha az ember ott halhat meg Benáreszben, és ha ott égetik el a holttestét ezen a gáton. Ha erre nincs lehetőség – hisz Indiai óriási –, akkor a családok legalább arra törek-szenek, hogy az elégetett halottnak a hamvait valamikor elvigyék Benáreszbe, és ott szórják bele a Gangeszbe. A hindu gondolkodás szerint, aki ott hal meg, ott égetik el, vagy ott kerülnek hamvai a Gan-geszbe, az nem jön többé vissza az életek körforgásá-ba. Ez a gát Benáresz legősibb, legfontosabb része. Igazából e köré épült ki az egész város. A holtteste-ket egy olyan tűzről vett fáklyával gyűjtják meg, amely több ezer éve ég egyfolytában. Egy család ügyel arra, hogy az ősi időkből meggyújtott tűz ne aludjon ki. Az égetőt huszonöt-harminc méterre le-het megközelíteni, hiszen ott mégis csak egy szertar-tás zajlik, amely az elhunytól és családtagjairól szól, nem pedig a turistákról. Nagyon érdekes hely, hihe-tetlen energiákkal.

– *Van egy templom Benáreszben, ahova mindenképpen szerettél volna bejutni...*

– Sok éve vágytam rá, hogy bemehessek a Kási Vishwanáth templomba. Benne található az egész hindu világ legfontosabb szentélye, ami Sívának van szentelve. Ide minden hindu igyekszik életében leg-alább egyszer elzarándokolni. Ezt a templomot ál-landóan fegyveresek, katonák és rendőrök őrzik. Az elmúlt évezredek során számtalanszor szinte telje-sen lerombolták, kivéve azt a kis oltárt, ezért talán még fontosabb az emberek számára. A templomot az 1700-as évek közepén ismét felújították. A kupo-láját mintegy másfél tonna arannyal borították be. Gyönyörű, de a szellemi értéke ennél jóval nagyobb.

– *Ezért okozott gondot bejutni?*

– Igen, mert a templomba nemigen engednek be nyugati embereket. Főleg a fényképező turistáktól védik a szentélyt. Nagy ritkán mégis előfordul, hogy beengednek valakit. Végül nekem is sikerült bejut-nom, és ezt óriási megtiszteltetésnek tartom.

– *Simán bejutottál?*

– Nem egészen, mert vagy három-négy ellenőrzé-si ponton kellett átvergődnöm. Fegyveres katonák, rendőrök útlevelet és minden egyebet ellenőriznek, semmi sem lehet nálad, táska sem. Egy szerzetes se-gítette a bejutásomat. Az utolsó pontnál azonban majdnem elakadtam, egy rendőrnő nem akart to-vábbengedni, a kifelé vezető utat mutatta. Amikor mélyen és ridegen a szemembe nézett, én már majd-nem elbőgtem magam. Akkor egyszer csak rám för-medt: „Hindu vagy?” Igen – mondtam. „Accsá, ak-kor mehatsz!”

– *Hát, most, hogy jobban megnézek... Szerinted miért sikerült?*

– Indiában nagyon sok olyan dolog van, amit nem lehet pénzen megvásárolni. Vagy éreznek benned valamit, sugárizol valamit, amit ők észrevesznek, vagy pedig nem. India mindig nagyon élesen meg-mutatja mindenkinek a valós arcát, bárhonnán jött is a nagyvilágból. Talán egy kicsit a fentiek is egyenge-tik az ember útját. Ki tudja?

– *Megfelelt a szentély a várakozásodnak?*

– Odajutottam India legfontosabb oltárához. Na-gyon sokan voltak, mert a Siva nagy éjszakája (Mahá Sivarátri) ünnep előtti napokban jártam ott. A temp-lomban nem nagyon bámészkodtam, és a sálamat is úgy tettem a fejemre, ahogy azt ott szokás. Nem sze-rettem volna egyetlen hindunak sem kellemetlen érzést okozni, hogy én fehér ember létemre bent va-gyok a templomban. Rövid szertartás után, virágfü-zérekkel a nyakamban, és különféle Siva jelekkel a homlokomon jöttem ki a templomból. Nagyon bol-dog voltam

– *Mikor mész legközelebb Indiába?*

– Akár holnap, ha lehetne...

Radnics Magdolna

